

[Per Hækkerup.]

som standpunkterne er blevet trukket op, sådan som de har fundet udtryk ved afstemningerne i tinget, tegner det billede sig jo klarere og klarere, at på den ene side har vi regeringen og regeringspartierne, som ønsker at fastholde en økonomisk politik, der sætter hensynet til produktion og beskæftigelse i forgrunden, og som stimulerer aktiviteten i samfundet, en politik, som konsekvent søger at styrke erhvervslivets stilling i de nye konkurrenceforhold, en politik, som i virkeligheden kalder på og appellerer til alle borgeres medarbejderskab, en social og en kulturel politik, der i takt med velstandsstigningen udbygger den sociale lovgivning og fremmer demokratiseringen af kulturlivet og af ungdommens uddannelse. På den anden side har vi en opposition, hvis økonomiske politik bliver mere og mere umulig, så umulig, at man må formode, at oppositionen selv har opgivet den, men i konsekvens af denne mere og mere umulige økonomiske politik drives over i en demonstrations- og obstruktionspolitik, som vi har set udslag af den i går og i dag, og som i hvert fald efter min opfattelse ikke på nogen som helst måde er egnet til at bevise, at oppositionen er positivt indstillet til det samarbejdende folkestyres tankegang. Alternativet bliver altså og er især gennem de seneste måneders politik blevet trukket betydelig klarere og stærkere op, og det bliver derigennem for den danske befolkning lettere at tage standpunkt til på den ene side regeringspartiernes fælles politik og på den anden side oppositionens demonstrationspolitik.

Erik Eriksen: Efter den klare og meget enkle tale, som ordføreren for regeringspartierne har holdt, må det nu være min opgave at prøve at pege på visse hovedlinjer ud fra de synspunkter, vi har inden for oppositionen.

Den nuværende regering har som bekendt flertal i det høje ting, og dermed har den fået mulighed for at føre en politik helt efter sit eget hoved. Det er ikke for den som for en mindretalsregering nødvendigt at tage for vidtgående hensyn til oppositionens synspunkter, og det har regeringen da heller ikke gjort; tværtimod, tør jeg

roligt sige. Vidtrækkende og udfordrende forslag er i den allerseneste tid lagt på folketingets bord, ja, rene socialistiske satellitter, om hvis formål og udnyttelse der åbenbart alligevel ikke er helt enighed inden for regeringspartierne. Men alt dette skal jeg vende tilbage til. Denne debat finder jo sted på et tidspunkt, da vi andre ikke ved noget afgørende om alle de forslags skæbne, der her er tale om; vi ved heller ikke noget om, hvordan den endelige udformning af forslagene vil blive. Men også dette skal jeg vende tilbage til.

Må jeg indledende have lov at benytte lejligheden til at rette et spørgsmål til den højtærede statsminister. Ved møder og i pressen diskuteres jo livligt tidspunktet for det kommende valg. En tid talte man om valg i foråret — ja, man har nu for øvrigt talt om så meget herinde i de sidste måneder; først talte man om hjemsendelse først i maj, og i dette øjeblik er der ingen, der ved ret meget om det. Men altså, en tid talte man om valg først i maj eller først i foråret, og nu drejer debatten sig om, hvorvidt valget kommer til efteråret eller i maj måned næste år. Når jeg nævner det, er det, fordi det i og for sig vel er et rimeligt forlangende, at lederen af en flertalsregering benytter en lejlighed som denne til at løfte sløret for regeringens hensigter i så henseende. Det vil jeg i hvert fald gerne bede statsministeren om, hvis det er ham muligt.

Dernæst vil jeg sige nogle ord om udviklingen, sådan som jeg ser den, siden vi sidst havde den politiske debat, og jeg må rigtignok allerede på dette tidspunkt give udtryk for, at jeg kan ikke være helt enig med den ærede foregående taler. Det er — deri er jeg enig med mange andre — åbenbart for enhver, at socialdemokratiet spiller den helt dominerende rolle i denne regering. Derfor forstår jeg egentlig så godt den højtærede forsvarsminister, når han i sin 1. maj-tale understregede dette forhold. Fra socialdemokratisk side er man, sagde forsvarsministeren, aldeles overbevist om, at den nuværende regeringskonstellation har givet dette parti mere, end man kunne forvente af en socialdemokratisk mindretalsregering, for ikke at tale om den anden mulighed, en venstre-konservativ regering. Denne udtalelse er kun én af flere, som peger